

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:
THE SEA OF ADVENTURE
by Enid Blyton

First published 1948 by Macmillan Children's Books
Text copyright © 1948 Hodder & Stoughton Limited
All rights reserved.

Translation Copyright © 2018 за српско издање Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-02258-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ИНИД БЛАЈТОН

МОРЕ АВАНТУРА

Превела Бојана Веселиновић

VULKAN

IZDAVAŠTVO

Београд, 2018.

Садржај

1. Гувернанта? Не, хвала!	7
2. Фантастична идеја	14
3. Мистерија.	21
4. Билова посета – и сјајна идеја.	28
5. Узбудљиви планови	35
6. Далеки пут	43
7. Коначно на мору.	50
8. Острво птица	58
9. Ура за Острво тупика!.	64
10. Истраживање	71
11. Аспик и Тупик	79
12. Бил одлази сам	86
13. Шта се десило током ноћи?	93
14. Планови	100
15. Страшна олуја.	107
16. Дан после олује.	114
17. Чамац! Чамац!.	121
18. Непријатељ и – Кики.	128

19. Још неко долази на острво.	135
20. Шок за господина Хораса Типерлонга ...	142
21. Хорасу се не свиђа Острво тупика	148
22. Непријатељ	156
23. Тајна лагуна	162
24. Невероватно откриће	169
25. Ново изненађење	176
26. Одлазак на непријатељско острво	183
27. Бекство	190
28. Ноћ прича	197
29. Билово велико откриће	205
30. Хеј, ви тамо! Покажите се!	212
31. Преко мора авантура	219
О аутору	227

Гувернанџа? Не, хвала!

„Знаш ли да је већ пети мај!“, суморно је казао Џек. „Сви другари се данас враћају у школу.“

„Каква штета, каква штета!“, добацила је Кики подједнако суморним гласом.

„Ове грозне богиње!“, пожалила се Луси Ен. „Прво их је добио Филип, чим је дошао кући за распуст, па онда Дајна, која их је пренела мени, а онда си се и ти заразио!“

„Па, нисмо више у карантину“, казала је Дајна с другог краја собе. „Али глупо је што доктор каже да треба да променимо средину и одемо негде где је чист ваздух пре него што се вратимо у школу. Зар то што се враћамо у школу није промена? Обожавам друго полугодиште.“

„И ја, а кладим се да ћу бити међу најбољима“, рекао је Филип покушавајући да залиже ђубасти прамен који је имао напред. „Ах, једва чекам да се ошишам! Коса ми је толико порасла да ме голица!“

Све четворо имали су гадне богиње преко распуста. Посебно се лоше провео Џек, а Дајна је имала великих проблема с очима, за шта је донекле била сама крива. Доктор јој је забранио да чита, али га она није послушала.

Сада су јој очи стално сузиле па је трептала при свакој мало јачој светлости.

„Дајна још не сме у школу“, био је одлучан доктор. „Ваљда си мислила да си паметнија од мене, млада дамо, кад ме ниси слушала. Бићеш срећна ако после овог не будеш морала да носиш наочаре!“

„Надам се да нас мајка неће послати у неки ужасни пансион на мору“, казала је Дајна. „Она не може да пође с нама јер има важан посао преко лета. Надам се само да неће унајмити гувернанту да нас води.“

„Гувернанту!“, фркнуо је Филип. „Ја у том случају, богами, не идем! Додуше, не би дуго ни остала с обзиром на то да тренутно дресирам младе пацове.“

Сестра Дајна га је погледала с гађењем. Филип је увек имао неку животињу код себе, јер је гајио велику љубав према њима. Умео је да их научи све што пожели, а Луси Ен је била уверена да би му и изгладнели тигар у џунгли само олизао руку као пас и почео да преде попут мачке од среће.

„Рекла сам ти, Филипе, будем ли видела иједног од тих твојих пацова, вриштаћу из свег гласа!“, упозорила га је Дајна.

„Па добро, вришти!“, попустљиво је узвратио Филип. „Хеј, Сквичко, где си?“

Сквичко је провирио из оковратника Филиповог џемпера и, доказујући да га је Филип с разлогом назвао тако, гласно засквичао. Дајна је вриснула.

„Филипе, неваљалче! Колико тих живуљки имаш на врату? Да имамо мачку, лепо бих је почастила њима!“

„Али немамо је“, казао је Филип и ћушнуо Сквичка натраг испод џемпера.

„Три слепа миша!“, узбуђено је прокоментарисала Кики накрививши главу у страну, чекајући да се Сквичко поново појави.

„Грешиш, стара моја Кики“, одвратио је Џек. Потом је лењо пружио руку ка птици и повукао је за реп. „Нит их је три, нит су мишеви, нит су слепи. Ово је један врло оштровиди пацов. Него, Кики, како то да ти нисмо пренели богиње?“

Кики је била орна за разговор с Џеком. Закричала је и спустила главу да би је почешкао. „Колико пута треба да ти кажем да затвориш врата?“, запиштала је. „Колико пута треба да ти кажем да обришеш ноге? Обриши врата, затвори ноге, обриши...“

„Хеј, мало си се збунила!“, узвикнуо је Џек, на шта се сви насмејаше. Увек је било комично кад би Кики помешала своје омиљене реченице. А она је волела да засмејава људе. Високо је подигла главу, накострешила ћубу и испустила звук налик косилицу за траву.

„Доста је било“, казао је Џек чвркнувши је по кљуну. „Престани, Кики!“

Али Кики је, одушевљена тим звуком, одлетела до врха завесе и наставила да опонаша косилицу, и то косилицу којој хитно треба подмазивање.

Госпођа Менеринг је промолила главу кроз врата. „Децо, не дајте Кики да прави толику буку! Усред разговора сам и страшно ми смета!“

„Ко је то дошао на разговор?“, одмах је упитао Филип. „Мама! Ниси се ваљда дала у потрагу за гувернантом која ће нас водити на пут? Је ли то неко овде?“

„У праву си“, одговорила је госпођа Менеринг на велико незадовољство малишана. „Али, мили моји, знате и сами да ја не могу да идем с вама“, наставила је. „Добила

сам нови посао, а да сам знала да ће ваш опоравак тако дуго трајати, и да ћете после бити тако килави...”

„Нисмо килави!“, побунио се Филип. „Каква грозна реч!“

„Килави, слинави“, одмах се убацила Кики и грохотом се насмејала. Обожавала је да комбинује речи које слично звуче. „Килави, слинави!“

„Умукни, Кики!“, опоменуо ју је Џек, а онда је гађао и јастуком. „Тетка Ели, можемо ми и сами. Довољно смо одрасли да можемо да водимо рачуна о себи.“

„Џек, чим вас испустим из вида, одмах улетите у неку невољу од које ми се дигне коса на глави“, одвратила је госпођа Менеринг. „Никада нећу заборавити шта се десило прошлог летњег распуста – кад сте ушли у погрешни авион и изгубили се у оној чудној долини.“

„Ах, била је то чудесна авантура!“, ускликнуо је Филип. „Волео бих још једну такву. Дојадиле су ми ове богиње. Молим те, мама, пусти нас да идемо сами!“

„Не!“, одговорила му је мајка. „Ићи ћете на савршено безбедно место на мору са савршено одговорном гувернантом, и провешћете савршено безбедан распуст!“

„Безбедан, безбедан, безбедан!“, крештала је Кики. „Безбедно савршен, безбедно савршен!“

„Треба обрнуто, Кики!“, казао је Џек. Госпођа Менеринг је рукама покрила уши.

„Ух, та птица! Претпостављам да сам уморна од неговања свих вас, и Кики ми тренутно ужасно иде на живце. Биће ми драго кад оде с вама.“

„Кладим се да се ни гувернанти неће свидети“, рекао је Џек. „Јеси ли јој рекла за Кики, тетка Ели?“

„Нисам још“, признала је госпођа Менеринг. „Било би паметно да је уведем и прво упознам с вама, а и с Кики.“

Чим је изашла, деца су почела да негодују. „Тачно сам знала! Уместо да се дружимо у школи, мораћемо да се досађујемо с неким ког не подносимо“, снужено је рекла Дајна. „Филе, можеш ли да изведеш нешто с тим твојим грозним пацовом кад буде ушла? Кад види да ти држиш мишеве, пацове, бубе и јежеве за вратом и по џеповима, вероватно ће побећи главом без обзира.“

„Фантастична идеја, Дајна!“, повикаше сви углас, а Филип је поносно погледа. „Не ради ти често кликер, али овога пута си убола. Хеј, Сквичко, дођи овамо! Носоњо, где си? Њушкало, изађи из мог џепа!“

Дајна се повукла у најдаљи кутак и с ужасом посматрала мале беле пацове. Колико их то Филип има? Одлучила је да му се више никад не приближава ако баш не мора.

„Могла би и Кики да допринесе“, закикотао се Џек. „Кики! Ту-ту-ту!“

То је за птицу био сигнал да изведе своју чувену имитацију локомотиве у тунелу. Са задовољством је отворила кљун и надула грло. Нису је често молили да испусти тај страшни звук. Луси Ен је, за сваки случај, покрила уши рукама.

Врата су се отворила и у собу је ушла госпођа Менеринг с високом женом прилично строгог изгледа. Било је одмах јасно да госпођица Лосон не би дозволила никакву авантуру, па ни ситне несташлуке. „Савршено безбедно“ било јој је исписано и на челу.

„Децо, ово је госпођица Лосон“, рекла је госпођа Менеринг, а онда је њен глас надјачало Кикино хуктање. Била је то њена најбоља имитација локомотиве до тада. Потпуно се унела у изведбу.

Госпођица Лосон је уздахнула и повукла се корак уназад. Није ни видела Кики, већ је гледала у децу, уверена да неко од њих прави ту заглашујућу буку.

„Кики!“, загрмела је госпођа Менеринг, која је била веома љута. „Како сте могли да је пустите, децо? Срам да вас буде!“

Кики је престала да хукће. Накривила је главу и враголасто погледала госпођицу Лосон. „Обриши ноге!“, наредила је. „Затвори врата! Где ти је марамница? Колико пута треба да ти кажем да...“

„Изведи Кики напоље, Џек!“, рекла је госпођа Менеринг црвена у лицу од беса. „Извините, госпођице Лосон. Кики је Џеков папагај и обично није оволико неваљала.“

„Разумем“, сумњичаво је одговорила госпођица Лосон. „Нисам баш навикла на папагаје, госпођо Менеринг. Птица, наравно, неће ићи с нама, зар не? Не могу да будем одговорна за љубимце те врсте, а и не верујем да у пансион...“

„Добро, разговараћемо о томе касније“, прекинула ју је госпођа Менеринг. „Џек, јеси ли чуо шта сам рекла? Изведи Кики из собе.“

„Поли, пристави чајник!“, добацила је Кики госпођици Лосон, која уопште више није обраћала пажњу на њу. Кики је потом зарезала као бесан пас, што је ипак успело да збуну госпођицу Лосон. Џек је ухватио Кики, намигнуо осталима и изнео је из собе.

„Каква штета, каква штета!“, пожалила се Кики кад је остала иза затворених врата. Госпођа Менеринг је одахнула.

„Џек и Луси Ен нису моја деца“, казала је госпођици Лосон. „Луси Ен, поздрави се с госпођицом Лосон. Луси

Ен и њен брат су најбољи другови моје деце и живе с нама. Сви иду заједно у школу“, објаснила је.

Госпођица Лосон је погледала зеленооку риђокосу девојчицу, која јој се одмах свидела. „Веома личи на брата“, помислила је. Погледала је потом Филипа и Дајну, који су обоје имали тамне очи и тамну косу, с необичним ђубастим чуперком напред. „Натераћу их ја да се прописно очешљају“, помислила је.

Дајна јој је пришла и љубазно пружила руку. Помислила је да ће госпођица Лосон бити веома формална, врло строга и много досадна. И да – савршено безбедна!

Сада јој је пришао и Филип. Али уместо да јој пружи руку, ухватио се за врат, па за ногувицу шортса, а онда се шљепнуо по трбуху. Госпођица Лосон је зачуђено зурела у њега.

„Извињавам се, то су само моји пацови“, објаснио је Филип. Госпођица Лосон је с ужасом посматрала како Сквичко трчкара по Филиповом оковратнику, како Њушкало прави избочине испод блузе на дечаковом трбуху и како Носоња провирује из рукава. О, боже, колико их још има?!

„Извините“, рекла је госпођица Лосон слабашним гласом. „Извињавам се, госпођо Менеринг, али не могу да прихватим овај посао. Заиста не могу.“

Фанџасџична идеја

Након што је испратила госпођицу Лосон, која се на брзину поздравила с њом, госпођа Менеринг се љута вратила у собу код деце.

„Били сте баш безобразни! Веома сам разочарана и љута. Како си могао да допустиш да се Кики онако понаша, Џек?! И, Филипе, није било никаквог разлога да се сви ти пацови одједном појаве.“

„Али, мама“, одвратио је Филип, „пошто ја не могу на пут без пацова, било је поштено да госпођица Лосон зна у шта се упушта. Мислим, само сам хтео да будем искрен и...“

„Хтео си да отераш госпођицу Лосон!“, љутито је узвратила госпођа Менеринг. „Знаш и сâм да јеси! Нисте ни од какве помоћи. Свесни сте да још не можете да се вратите у школу – лица су вам и даље упала и бледа и морате да се опоравите – а ја дајем све од себе да вам обезбедим леп одмор под надзором одговорне особе.“

„Извини, тетка Ели“, казао је Џек кад је видео колико је госпођа Менеринг узрујана. „Али знаш, нама се такав одмор уопште не би свидео. Превелики смо да би нас

малтретирала госпођица Лосон. Е сад, добри стари Бил је сасвим друга прича.“

Бил! Сви су се орасположили на помен доброг старог Била Смагса. Право презиме му је било Канингам, али им се на почетку представио као Бил Смагс и тако је остало. Какве су само авантуре имали с њим!

„О, да! Било би сјајно да идемо с Билом“, сложио се Филип и нежно протрљао Сквичкову њушкицу.

„И да одмах улетите у још једну застрашујућу авантуру!“, приметила је госпођа Менеринг. „Знам ја Била!“

„Ах не, тетка Ели – заправо, ми улећемо у авантуре, па онда у њих увучемо и доброг старог Била“, казао је Џек. „Заиста је тако. А и нисмо се чули с Билом сто година.“

То је било тачно. Бил као да је нестао с лица Земље. Није одговарао на дечја писма нити се јављао госпођи Менеринг. Није га било код куће, и то већ недељама.

Ипак, нико није био превише забринут због тога – Бил је често имао тајне и опасне задатке, због којих би нестао на по неколико недеља. Међутим, овога пута га није било баш дуго, а никоме се није јавио. Но сигурно ће се изненада појавити, спреман за пут, са широким осмехом на озареном руменом лицу.

Кад би се само појавио данас! То би било фантастично. Уопште им не би тешко пало да пропусте недељу-две другог полугодишта кад би могли на пут с Билом.

Али Бил се није појавио, а одлука о путовању морала је бити донета. Госпођа Менеринг је очајно погледала бунтовну децу.

„Претпостављам...“, наједном се огласила. „Претпостављам да вам не би сметало да одете негде на море,

где можете да проучавате како се морске птице гнезде? Знам да је Џек одувек то желео, али то раније није било могуће јер сте, кад им је сезона гнежђења, увек у школи, а сад...“

„Тетка Ели!“, повикао је Џек ван себе од радости. „То је најбољи предлог у животу! Ах, па ја сам...“

„Да, мама – то је фантастично!“, сложио се Филип ударајући по столу да би додатно нагласио своја осећања. Кики му се одмах придружила куцкајући кљуном.

„Доста је било!“, наредила је госпођа Менеринг озбиљним тоном, али нико је није послушао. Идеја је била превише узбудљива.

Луси Ен је одувек волела да буде тамо где и њен брат Џек, па је и она била пресрећна јер је знала колико Џек обожава птице. Филип, који је такође био велики љубитељ птица и животиња, није могао да верује да је његова мајка предложила овако нешто.

Само је Дајна изгледала тужно. Она није волела дивље животиње, које су је углавном плашиле, мада је ситуација сад била мало боља него раније. Занимале су је птице и волела их је, али не толико колико дечаци. Ипак, кад помисли на то да ће бити сами на неком дивљем и изолованом месту на мору, носити стару одећу, радити шта хоће и свакодневно ићи на излете – па, то ће бити просто феноменално! Дајна се напоскон осмехнула и придружила раздраганој халабуци.

„Стварно можемо да идемо? Сами?“

„Кад? Кажи кад!“

„Сутра! Можемо ли сутра? Ах, од саме помисли на то већ ми је боље!“

„Мама, како си се тога сетила? Стварно је страва!“

Кики је седела на Џековом рамену и слушала ларму. Пацови су се завукли дубоко испод Филипове одеће, уплашени изненадном галамом.

„Дајте ми прилику да вам објасним“, казала је госпођа Менеринг. „За два дана креће експедиција на пусте обале и острва на северу Британије. Чине је само неколико природњака и један дечак, син доктора Џонса, орнитолога.“

Сва деца су знала шта је орнитолог – научник који проучава птице и њихов начин живота. И Филипов отац је био љубитељ птица. Више није био међу живима и дечак је често патио због тога што га није упознао, јер је делио његову љубав према дивљим животињама.

„Доктор Џонс!“, повикао је Филип. „Па он је био један од татиних најбољих пријатеља.“

„Тако је“, потврдила је мајка. „Срели смо се прошле недеље и тада ми је рекао за експедицију. Како иде и његов син, питао ме је да ли бисте можда ти и Дајна пошли с њима, Филипе. Ви сте тад имали богиње, па сам одбила, али сад...“

„Али сад можемо да идемо!“, ускликнуо је Филип и изненада загрлио мајку. „Што си уопште размишљала о госпођици Лосон кад си знала за ово?!“

„Па, чинило ми се да је то предалек пут за вас“, одговорила је госпођа Менеринг. „А и није то баш пут на какав желим да идете. Али ако желите, позваћу доктора Џонса и замолити га да, ако може, прошири експедицију за проучавање птица за још четири особе.“

„Наравно да ће моћи!“, повикала је Луси Ен. „Правићемо друштво његовом сину, тетка Ели. Зар неће бити дивно тамо далеко на северу по овом божанственом летњем времену?“

За време ужине деца су срећно и раздрагано разговарала о експедицији. Истраживаће северна острва, а на неким од њих живе само птице! Пливаће, возиће се чамцем, шетаће и посматраће не на стотине, већ на хиљаде дивљих птица сваког дана!

„Биће и морских папагаја тамо. Зову се још и тупици“, весело је казао Џек. „На хиљаде њих. Иду тамо да се гнезде. Одувек сам желео да их проучим јер много смешно изгледају.“

„Туп-туп-тупик!“, одмах је закрештала Кики и почела да имитира локомотиву, али ју је Џек прекинуо.

„Не, Кики! Доста с тим! Кад стигнемо тамо, плаши тим крештањем галебове, корморане и тупике до миле воље, али овде више нема хуктања. Идеш тетка Ели на живце.“

„Каква штета, каква штета!“, тужно је одговорила Кики. „Ту-ту, ћиху-ћиху!“

„Лудице“, казао је Џек и разбарушио јој перје. Догегала се до њега преко сточића и протрљала кљун о његово раме, а онда мазнула велику јагоду из тегле с џемом.

„Ах, Џек!“, побунила се госпођа Менеринг. „Знаш да не волим Кики за столом за време оброка! А ово је трећи пут да се послужила јагодама из џема!“

„Врати то, Кики!“, наредио јој је Џек. Међутим, то није било довољно да одобровољи госпођу Менеринг. Помислила је да ће заиста бити лепо и мирно кад деца и папагај оду на пут.

Деца су провела вече уживајући у разговору о предстојећем путовању. Џек и Филип су сутрадан потражили своје двогледе и очистили их. Џек је извадио фото-апарат, који је био у прилично добром стању.

„Направићу јединствене фотографије тупика“, казао је Луси Ен. „Надам се да ће се гнездити док будемо тамо, али мислим да је прерано да нађемо јаја.“

„Да ли се гнезде на дрвету?“, занимало је Луси Ен. „Можеш ли да сликаш и њихова гнезда? И тупике како леже у њима?“

„Тупици се не гнезде на дрвећу“, уз осмех је објаснио Џек. „Гнезде се у јамама под земљом.“

„Свашта!“, изненадила се Луси Ен. „Као зечеви!“

„Понекад се чак гнезде баш у зечјим јамама“, наставио је Џек. „Биће занимљиво посматрати их како трчкарају под земљом до својих гнезда. Претпостављам да ће птице бити веома питоме, јер на нека од тих острва човек никад није крочио, па се не плаше и не беже.“

„Тупици онда могу да буду и љубимци“, закључила је Луси Ен. „Сигурна сам да ће Филип узети неког. Кладим се да ће бити довољно да дуне у прсте па да се сви тупици сјате око њега.“

Сви су се насмејали њеном комичном излагању.

„Дуне и суне!“, добацила је Кики чешући се по глави. „Дуне и суне, сирото прасе!“

„Шта јој је сад?“, казао је Џек. „Кики, понекад стварно причаш глупости.“

„Сирото прасе!“, свечано је поновила Кики. „Дуне и суне, дуне...“

„Знам!“, повика Филип уз смех. „Сетила се приче о вуку и три прасета. Сећате се како је вук хтео да им одува кућу? Ах, Кики, па ти си чудесна!“

„Чешкаће се тупици по глави због ње“, казала је Дајна. „Зар не, Кики? Неће знати шта их је снашло. Хеј, да ли то звони телефон?“

„Да!“, ускликнуо је Џек. „Тетка Ели је звала доктора Џонса да га обавести да ћемо им се придружити, али није био код куће, па је замолила да му кажу да јој се јави кад се врати. То је сигурно он.“

Деца су јурнула у ходник, где се налазио телефон. Госпођа Менеринг је већ била тамо. Деца су јој се примакла, да им не промакне ни реч.

„Хало!“, казала је госпођа Менеринг. „Је ли то доктор Џонс? Ах, ви сте, госпођо Џонс. Да, ја сам, госпођа Менеринг. Шта сте рекли? Ах... Страшно ми је жао. Надам се да није ништа озбиљно. Да, да, наравно. Разумем. Мораће све да одложи, вероватно за наредну годину. Искрено се надам да ћете ускоро добити лепе вести. Обавезно нам јавите. Довиђења.“

Спустила је слушалицу и окренула се ка деци, озбиљног лица. „Децо, жао ми је, али доктор Џонс је јутрос доживео саобраћајну несрећу и сада је у болници. Експедиција је, наравно, отказана.“

Отказана?! Ипак ништа од острва с птицама и безбрижног уживања на дивљем северу! Какво разочарање!